

РЕШЕНИЕ

№ 1264

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на
прокурора С. Димитров, като разглежда дело номер **4993** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона
за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по жалба на П. Х. Д. срещу решение от 26.03.2012г. на Софийски районен
съд, НО, 109-ти състав, постановено по н.а.х.д. №11202/2011г., с което е потвърдено
наказателно постановление (НП) №2308/30.05.2011г. на Директора на Дирекция
„Пътни такси и разрешения за специално ползване на пътищата”/ПТРСПП/ при
Агенция „Пътна инфраструктура” /АПИ/- [населено място], с което на жалбоподателя
е наложено административно наказание „глоба” в размер на 900 (деветстотин) лв. на
основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/ за нарушение на чл. 26, ал. 2, т.
1, б. „а” от Закона за пътищата /ЗП/.

В касационната жалба и в съдебно заседание, представляван от адв.Г., касаторът иска
отмяна на решението, като излага доводи за неправилност на преценката на съда
относно размера на наложеното наказание. Прави се искане да се измени
наказателното постановление като се намали наложената глоба до минималния ѝ
размер, предвиден в закона.

Ответникът в писмен отговор на касационната жалба излага подробни съображения за
правилност на решението на СРС.

Представителят на СГП прокурор Д. изразява становище за неоснователност на

жалбата. Решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд- София град, IV-ти касационен състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на обжалване е Решение от 26.03.2012г., постановено по н.а.х.д. № 11202/2011г. - по описа на СРС, НО, 109-ти състав, с което първоинстанционният съд е потвърдил Наказателно постановление № 2308/30.05.2011г. на Директора на Дирекция "ПТРСПП" при АПИ - [населено място], с което на касатора Д., за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1 (а) от ЗП, на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 е наложена глоба в размер на 900 лв. От събраните по делото доказателства, районният съд е приел за установено, че на 10.05.2011г., в 16,30 часа, път след [населено място] посока [населено място], жалбоподателят е управлявал четириосен самосвал с рег. [рег.номер на МПС], собственост на СД „М. – Г., М. и С-ИЕ” [населено място]. С това си действие е осъществил движение на тежко пътно превозно средство без разрешение от администрацията, управляваща пътя. При проверката на управляваното ППС и извършено измерване с електронна везна D.-KR №118873 по категоричен начин е установено, че управляваното от Д. превозно средство е претоварено - натоварване на двойната ос над максимално допустимата съгласно чл.7, ал.1, т.5, б."В" от Наредба №11 за движение на тежки и/или извън габаритни ППС от 03.07.2001 г. на МРРБ. Установено е също, че автомобилът е с общо тегло 35 695 кг., при максимално допустими- 32 000 кг. съгласно чл.6, ал.1, т.6, б.В от Наредбата.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена и въз основа на нея правилни и законосъобразни са и изведените правни изводи, които се споделят от касационната инстанция. Анализът на събраните доказателства дава основание да бъде направен обоснован и категоричен извод, че констатирането на нарушението е извършено с годно техническо средство и това нарушение е извършено от касатора.

И самият касатор неоспорва извършване на нарушението, наказано с обжалваното наказателно постановление. Спорът е за правилността на определения размер на наложеното наказание.

Видно от съдържанието на нормата на чл. 53, ал.1, т.2 от ЗП, в редакцията ѝ към извършване на нарушението ДВ бр.43/2008г., се наказват с глоба от 300 до 2000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, 26 и 41 или които извършат движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Тази норма е изменена след извършване на нарушението на 10.05.2011г. редакция обн. ДВ бр. 39 от 20.05.2011 г. и ДВ бр. 55 от 19.07.2011г. като е увеличен размера на праговете на санкцията и същата не е по-благоприятна за наказаното лице.

Съгласно чл. 27, ал. 2 от ЗАНН при определянето на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. В наказателното постановление органът не е изложил каквито и да било съображения

защо налага санкция около средния размер на действащия към нарушението диапазон на санкциите, като единствено относимо към чл.27, ал.2 от ЗАНН е отбелязал, че нарушението е за първи път.

Едва при обжалването на НП районният съд е изложил подробни съображения защо приема, че при определяне на наказанието административният орган не е допуснал нарушение и на практика е мотивирал за първи път наложеният размер на наказанието, вместо административнонаказващия орган, което не е в правомощията на съда, а единствено на органа. Недопустимо е едва в мотивите на въззивния съд при обжалване на НП да се обосновава преценка по чл.27, 2 от ЗАНН. Щом в НП не е мотивирана преценка по чл.27, ал.2 от ЗАНН за размера на наказанието, то при доказаното нарушение, още повече и отбелязването, че е за първи път, всеки друг размер над минималния размер на наказанието, приложим към датата на извършване на нарушението се явява необоснован. Ето защо в случая решението на СРС следва да се измени в този смисъл и немотивираният от административнонаказващия орган размер на глобата на касатора се намали до минимума от 300 лв., предвиден в санкционната разпоредба - чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, редакцията ѝ към нарушението – ДВ, бр.43 от 2008г.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и ал.2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ решение от 26.03.2012г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по н.а.х.д. N 11 202/2011г. като

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 2308/30.05.2011г. на Директора на Дирекция „Пътни такси и разрешения за специално ползване на пътищата” при Агенция „Пътна инфраструктура” С. като определя наложението на П. Х. Д. административно наказание „глоба” в размер на 300 (триста) лева на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, ред. ДВ бр.43 от 2008г., за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а” от Закона за пътищата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :